

Σάββατο, 2 Απριλίου 2011

Ιάκωβος Καμπανέλης

Χώρα Νάξου 3/12/1922 – Αθήνα 29/3/2011
(μακρύ ταξίδι μέσα στο φως)

Γράφει ο Δημήτρης Φεργάδης

«Παίρνω διπλό, παίρνω τριπλό,
μένα με λένε Αντώνη
κι αν είσαι άντρας έλα δω
στο μαρμαρένιο αλώνι...»

(Αντώνης – Μαουτχάουζεν – Μ. Θεοδωράκης) 1966

«Τι ωραία που είναι η αγάπη μου
με το καθημερινό της φόρεμα
κι ένα χτενάκι στα μαλλιά...»

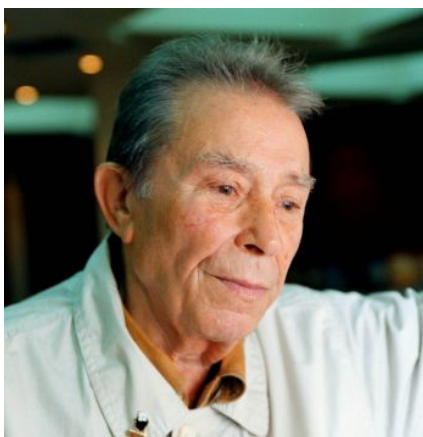
(Άσμα Ασμάτων – Μαουτχάουζεν – Μ. Θεοδωράκης) 1966

«Όρα κακή στο σιδερά, κακό έστησε καρτέρι...
...Μωρ' είναι δύσκολο πολύ να βγει η αλήθεια στο κλαρί
σαν πρωτοπέταχτο πουλί και να λαλεί και να λαλεί...»

(Σιδεράς – Παραμύθι δίχως όνομα – Μ. Χατζιδάκις) 1966

«Φίλοι κι αδέρφια, μανάδες γέροι και παιδιά
στα παραθύρια βγείτε και θωρείτε
ποιοι περπατούν στα σκοτεινά και σεργιανούνε στα στενά...»

(Φίλοι κι αδέρφια – Το μεγάλο μας τσίρκο – Στ. Ξαρχάκος) 1973

Νομίζω πως ο καλύτερος τρόπος να αποχαιρετήσουμε τον πατριάρχη της σύγχρονης ελληνικής δραματουργίας δεν είναι άλλος από το να θυμηθούμε μερικά από τα τραγούδια του που όλοι έχουμε τραγουδήσει σε στιγμές υψηλής πνευματικής ανάτασης.

Ο Ιάκωβος Καμπανέλης γεννημένος στη Χώρα της Νάξου το 1922 ήρθε στην Αθήνα το 1935. στην κατοχή οργανώθηκε στην αντίσταση και για δυόμισι χρόνια βρέθηκε κρατούμενος – μελλοθάνατος στο κρεματόριο το Μαουτχάουζεν. Ο τόπος αυτός, τόπος μαρτυρίου και φρικιαστικού θανάτου χιλιάδων ανθρώπων καθόρισε σε

μεγάλο βαθμό την προσωπικότητά του, τις ευαισθησίες του και την κοινωνική του συνείδηση.

Όταν επέστρεψε από το Μαουτχάουζεν, αφουγκραζόμενος από τα μέσα και κοντινά την εμφυλιακή πραγματικότητα, ανακάλυψε, όπως ο ίδιος λέει, τον εαυτό του και τον προορισμό του παρακολουθώντας παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης. Καταφέρνει σα νέος θεατρικός συγγραφέας, να καταγράψει με γλαφυρότητα, μειλίχια οργή, υψηλή ποιητική αίσθηση και λεπτή δραματουργική πλοκή, τον προβληματισμό και τις κοινωνικές καταστάσεις της ταραγμένης ελληνικής ιστορίας. Έργα του, όπως «Η αυλή των θαυμάτων», «Έβδομη μέρα της δημιουργίας», «Οδυσσέα γύρισε σπίτι», «Ο μπαμπάς πόλεμος» και πολλά άλλα, θεωρήθηκαν σαν διαμάντια της νεότερης ελληνικής δραματουργίας. Αρκετά εξ' αυτών μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες του κόσμου.

Αναγνωρίζεται από όλη τη διανόηση και την Πανεπιστημιακή κοινότητα και εκλέγεται παμψηφεί τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, αυτός, ένα παιδί από τη Νάξο που δεν είχε τελειώσει ούτε το Γυμνάσιο.

Το έργο του, με την διαχρονικά πανανθρώπινη θεματολογία του, όπως τα προβλήματα και τα όνειρα του λαού, η μετανάστευση, η προσφυγιά, η κοινωνική αδικία, η αντίσταση κατά του κατακτητή, εσωτερικού και εξωτερικού, είναι σίγουρο πως θα μείνει στις πρώτες θέσεις του σύγχρονου ελληνικού θεάτρου.

Στη μνήμη του, η ευχή: «η παρουσία του» να είναι παρούσα και να εμπνέει δύναμη και αντίσταση στο δύσκολο τώρα και στο δυσκολότερο αύριο του τόπου.

Το μακρύ ταξίδι μέσα στο φως του Ιάκωβου Καμπανέλη έφτασε στο φωτεινό του τέλος. Ευλογημένοι εκείνοι που θα το συνεχίσουν.

Και πρέπει να νοιώθει μεγάλη τιμή και περηφάνεια και η τοπική κοινότητα των Ναξιωτών που 'χε συντοπίτη της ένα τόσο μεγάλο έλληνα.

Η υλική αποχώρηση του Ιάκωβου Καμπανέλη από τη γήινη υπόστασή του θα γίνει το Σάββατο στις δύο του Απριλομάη του 2011. Λίγο πριν «από το πένθιμο αεράκι του Επιταφίου»

Αναρτήθηκε από ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ στις [1:45 π.μ. ο σχόλια](#)
Ετικέτες [ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ](#), [ΦΕΡΓΑΔΗΣ](#)